

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Пловдив , 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Светлана И. Изева
Членове: Радостина А. Стефанова
Силвия Л. Алексова

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана И. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20205300501926 по описа за 2020 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано по въззивна жалба на М. Х. Г., ЕГН-***** от гр.П. чрез пълномощника му адв.Д.Б. против решение № 2444/16.07.20г., постановено по гр.д. № 19481/19г. по описа на ПдРС, 18-ти гр.с-в., с което е признато за установено, че със Заповед за изпълнение по чл. 417 от ГПК № 981/01.08.17г., издадена по ч. гр. д. № 1641/17г. на АРС, М. Х. Г., ЕГН-***** от гр.П. ДЪЛЖИ на „Банка ДСК” АД, ЕИК-121830616, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „Московска” № 19 следните суми: 13140,08 лв.-главница; 1539,94 лв. договорна лихва за периода от 18.09.16г. до 24.07.17г.; 101,61 лв. обезщетение за забава за периода от 25.09.16г. до 24.07.17г. и 120 лв.-заемни такси, ведно със законната лихва върху главницата, начинаей от 26.07.17г. до окончателното изплащане и е осъден М. Х. Г. да заплати на ищеца направените по делото разноси в размер на 618,03 лв., както и направените такива по ч. гр. д. № 1641/17г. на АРС в общ размер на 348,03 лв.

Оплакванията в жалбата са за недопустимост на първоинстанционното решение, тъй като още с отговора на исковата молба ответникът направил възражение за недопустимост на евентуално съединените искове-установителен и осъдителен, за което се излагат съображения и се иска обезсилване изцяло на първоинстанционното решение и прекратяване на производството по делото. В случай, че съдът намери решението за

допустимо,жалбоподателят излага аргументи за неправилност на същото.Първостепенният съд незаконосъобразно приел,че банката е уведомила длъжника Т. П. за настъпилата предсрочна изискуемост.Поддържа се, че отговорността на ответника по спора като поръчител по договора е била погасена по отношение на вноските с настъпил падеж шест месеца преди образуването на заповедното производство на 26.07.17г.Иска се отмяна на решението и постановяване на друго,с което да се отхвърлят предявените искове.Претендират се разноси,като тези за адв.възнаграждение –на осн.чл.38 от ЗА.

Въззиваемата страна-„Банка ДСК”АД,ЕИК-121830616,със седалище гр.София, чрез пълномощника си юрск.В.Т. в писмен отговор оспорва въззивната жалба и развива доводи за нейната неоснователност. Моли решението на ПдРС да бъде потвърдено,претендира разноси за настоящата инстанция за юрск.възнаграждение.

Пловдивският окръжен съд, след като провери решението в обжалваната му част съобразно правомощията си по чл.269 от ГПК,прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и обсъди възраженията,доводите и исканията на страните, констатира следното:

Въззивната жалба е подадена в срок от легитимирана страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Производството пред РС-Пловдив е образувано по искова молба на "Банка ДСК" ЕАД срещу М. Х. Г. за установяване на вземане,предмет на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417, т.2 ГПК № 981/01.08.17г.,издадена по ч.гр.д.№ 1641/17г.на АРС за следните суми: сумата 13140,08лв. – неизплатена главница по договор за кредит за текущо потребление от 04.11.2015г.,обезпечен с инкорпориран в него договор за поръчителство от същата дата; сумата от 1539,94лв.договорна лихва за периода от 18.09.16г.до 24.07.17г.; сумата от 101,61лв.обезщетение за забава за периода от 25.09.16г.до 24.07.17г. и 120лв.-заемни такси.

В исковата молба се твърди,че на 04.11.15г.между банката-ищец от една страна и от друга-В. И. И. и Т. Д. П.,е сключен договор за предоставяне на кредит за текущо потребление в размер на 14 000лв.със срок на издължаване 120 месеца.Твърди се, че към договора за кредит е сключен договор за поръчителство с ответника М. Х. Г.,който се е задължил да обезпечи задълженията на кредитополучателите.Поддържа се,че поради забава в погасяване на задълженията по договора,остатъкът по кредита е обявен за предсрочно изискуем от банката,за което кредитополучателите и поръчителят са редовно уведомени-единият кредитополучател (В. И.) с уведомление,другият кредитополучател (Т. П.) и поръчителят-с нотариални покани.Твърди се, че към датата на подаване на исковата молба по договора са останали непогасени главница, договорна и наказателна лихви.

Ответникът в отговора си по чл.131 от ГПК е изразил становище за недопустимост на предявеният като евентуален осъдителен иск. Не оспорва,че между страните е сключен

договор за поръчителство за сумата в размер на 14 000лв.,но твърди,че договорът е недействителен на осн.чл.22 във вр.с чл.11,ал.1,т.10,т.12 и т.20 от ЗПК.Счита,че отговорността на поръчителя е погасена съгласно чл. 147 от ЗЗД.

Видно от доказателствата по делото,между В. И. и Т. П. от една страна като кредитополучатели и кредитодателя „Банка ДСК“ ЕАД е сключен договор за кредит за текущо потребление на 04.11.15г.за сумата от 14 000 лева, със срок за издължаване 120 месеца съгласно погасителен план,обезпечен с поръчителството на М. Х. Г. с договор за поръчителство от същата дата.Уговорен е променлив лихвен процент по кредита в размер на 8,2% годишно и фиксирана преференциална надбавка в размер на 7,214% и годишен процент на разходите /ГПР/ по кредита 9,14.По делото са приложени Общи условия за предоставяне на кредити за текущо потребление, в т.19.2 от които е предвидена и автоматична предсрочна изискуемост при неплащане на главница и/или лихва над 90 дни,а ако законът го изисква-след уведомление до кредитополучателя.

Районният съд е намерил за основателни по основание и размер установителните иски по чл.422 от ГПК във вр.с чл.430 от ТЗ вр.с чл.147 и чл.86 от ЗЗД,поради което не е разгледал предявеният при условията на евентуалност осъдителен иск за същите суми.В тази връзка настоящата инстанция намира за неоснователни възраженията във въззивната жалба за недопустимост на атакуваното решение и за обезсилването му,тъй като дори и да се приеме,че осъдителният иск е недопустим,то по него липсва произнасяне на ПдРС,а това по никакъв начин не влече недопустимост на решението,с което са уважени установителните претенции по чл.422 от ГПК.

Решаващият състав на съда намира за неоснователни възраженията на поръчителя за нищожност на договора за кредит, съгласно чл.22 ЗПК, във вр. чл.11, ал.1, т.10, т.12 и т.20 от ЗПК,тъй като императивно уреденото от законодателя съдържание на договора е спазено.

Съгласно договора за кредит и Общите условия към него,при забава в плащането на месечна вноска по главницата и/или лихва над 90 дни,целият остатък от кредита става предсрочно изискуем.На това основание банката е превърнала целият кредит в предсрочно изискуем,осчетоводен като такъв на 04.07.17г.,ведно с договорните и начислените наказателни лихви и се е снабдила със заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист по реда на чл.417 от ГПК.

В настоящия случай,предвид разпоредбата на чл.19,т.2 от ОУ,приложение намира ТР № 4/2013г.от 18.06.14г.по т.д.№ 4/2013г.на ВКС.Съобразно мотивите в т.18 от тълкувателното решение вземането на банката-кредитор,произтичащо от договора за банков кредит с уговорката,че целият кредит става предсрочно изискуем при забава в плащането определен брой дни,става изискуемо с настъпването на предвидените обстоятелства,но след като банката е упражнила правото си да направи кредита предсрочно изискуем и е обявила на длъжника предсрочната изискуемост.

Моментът на настъпването на предсрочната изискуемост на задължението по кредита като предпоставка за упражняване на правото по чл.417,т.2 от ГПК и като последица-установяване по реда на чл.422 от ГПК съществуването на задължението,трябва да предхожда депозирането на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.(В този смисъл-Решение № 7/15.04.15г.по т.д.№ 4195/13г.на ВКС,ТК).

В настоящия случай разпоредбата на чл.60,ал.2 от ЗКИ,която има императивен характер,и от друга страна-задължителните указания по тълкуването □,дадени в т.18 от ТР № 4 от 18.06.14г.,задължават съда служебно да следи за спазването на закона.Това налага извод,че без да е направено възражение в тази насока,съдът е задължен да извърши вменената му нормативно проверка за наличието на предпоставките по чл.417 от ГПК.Спецификата на конкретния казус сочи и на преценката за съобразяване с императивната норма на чл.147,ал.1 от ЗЗД,съгласно която срокът е краен и преклузивен и следователно се прилага от съда служебно.В контекста на настоящото съдебно производство заявената предсрочна изискуемост на кредита представлява елемент от фактическия състав на исковата претенция,защото моментът на настъпването □ е от значение за определяне началото на срока по чл.147,ал.1 от ЗЗД.

От приложените по делото писмени доказателства е видно,че до кредитополучателят В. И. банката е изпратила уведомление,с което го уведомява,че поради забава в погасяването на задължението по договора за банков кредит от 04.11.15г.,банката обявява кредита за предсрочно изискуем.Това уведомление му е връчено лично на 26.09.16г.Надлежното обявяване на кредита за предсрочно изискуем спрямо единият длъжник не прави кредита предсрочно изискуем и спрямо другите,които отговарят за главното вземане при условията на солидарност.(Решение № 41/29.05.17г.по т.д.№ 60106/16г.на ВКС).В този смисъл са и възраженията на ответника в писмената му защита пред ПдРС и във въззивната му жалба,като твърди,че другият кредитополучател-Т. П.,не е уведомен от банката за предсрочната изискуемост на кредита,тъй като връчването на нотариалната покана до него е опорочено.

Настоящата инстанция не споделя доводите на жалбоподателя,че при връчване на изпратената до кредитополучателя Т. П. нотариална покана не са спазени изискванията на чл.47,ал.1-5 от ГПК.Съгласно чл.50 от ЗННД нотариусът може да възложи на определен служител в нотариалната кантора да връчва съобщения и книжа при условията и по реда на чл.37-чл.58 от ГПК,а по силата на чл.19 от ЗННД има право на достъп до НБД“Население“и до „Национален регистър на българските лични документи“.Съгласно трайно установената практика на ВКС досежно редовността на връчването на уведомление по чл.60,ал.2 от ЗКИ чрез нотариална покана,при връчването от нотариуса следва да бъде спазен реда по чл.47 от ГПК съобразно изричното препращане на чл.50 от ЗННД.За да се счете,че длъжникът е известен чрез залепване на уведомление,не е достатъчно само отразяването от страна на нотариуса,че лицето не е намерено на адреса.Необходимо е да бъдат приложени доказателства,че процедурата по чл.47,ал.1-5 е спазена изцяло.

В случая обаче при посещението на служителя на нотариуса на адреса на кредитополучателя П. е констатирано, видно от приложената по делото разписка № 191 към нотариалната покана, че според справка в НБД "Население" "постоянният и настоящ адрес на Т. П. съвпадат-гр.*****". На адреса обаче връчителят е установил, че има жилищен блок с пет входа, обозначени с букви А, Б, В и Д, като вх. Ж не съществува. Поради тази причина връчителят не е залепил уведомление по чл. 47 от ГПК, както е обяснил в разписката. Разпоредбата на чл. 47, ал. 1 от ГПК е приложима, когато ответникът не е намерен на посочения адрес. Задължението, (в случая на нотариуса), служебно да провери неговата адресна регистрация съгл. чл. 47, ал. 2 от ГПК е изпълнено, но е установено не че лицето не пребивава на адреса, а че такъв адрес (вх. Ж) не съществува. В този случай връчителят не може да залепи уведомление на съществуващите входове, които са пет на брой, тъй като те не представляват постоянния/настоящ адрес на кредитополучателя П. В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че връчителят не е положил дължимата грижа да издири кредитополучателя и не е положил усилие да потърси друго лице, което да е съгласно да получи уведомление със задължението да го предаде. Не е задължение на връчителя да издирва лицето във всички пет входа на блока, при положение, че няма данни то да живее в някой от тях. Нотариусът е изпълнил задължението си по чл. 19 от ЗННД, установил е постоянният и настоящ адрес на П., който е един и същ, но при посещението е констатирано, че такъв адрес не съществува. С това възможностите да се връчи нотариалната покана на П. са изчерпани и залепването на уведомление по чл. 47 от ГПК е невъзможно поради липса на точен адрес, (вход, етаж и апартамент или пощенска кутия), на който да се залепи уведомлението. Нотариусът не разполага с компетенциите на съда, за да изпълни задължението по чл. 47, ал. 3, изр. посл. от ГПК като служебно провери местоработата на лицето, за да му връчи нотариалната покана по месторабота. Ето защо настоящата инстанция приема, че връчването на нотариалната покана на кредитополучателя Т. П. е редовно, като нотариусът е спазил всички законови изисквания за връчването, за които е съществувала обективната възможност да се приложат в случая. При това положение следва да се приеме, че вторият кредитополучател П. е редовно уведомен с нотариална покана за предсрочната изискуемост на кредита на 07.03.17 г. и именно от този момент кредитът е станал предсрочно изискуем, както правилно е приел и районният съд. Това е и началният момент, от който е започнал да тече преклузивният шестмесечен срок по чл. 147, ал. 1 от ЗЗД. Същият не е изтекъл към момента на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда на 26.07.17 г., което ангажира отговорността на поръчителя за изпълнението на задължението на главния длъжник-кредитополучател. Поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително разноските по събирането на вземането.

Досежно размера на претенциите по делото е изготвена и приета като неоспорена ССЕ, която посочва техният точен размер, а ответникът не е ангажирал доказателства за погасяване на вземането на ищеца чрез плащане. Ето защо исковете са уважени в пълен размер-както за главницата, така и за лихвите като акцесорни задължения.

Поради горното настоящата инстанция намира за правилни изводите на районния съд, поради което решението на ПдРС следва да се потвърди като правилно и законосъобразно.

При този изход на спора на осн. чл.78, ал. 1 от ГПК във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ с оглед фактическата и правна сложност на делото, в полза на въззиваемата страна-, „Банка ДСК“ АД, гр.София следва да се присъди сумата от 200лв. юристконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 2444/16.07.20г., постановено по гр.д. № 19481/19г. по описа на ПдРС, 18-ти гр.с-в.

ОСЪЖДА М. Х. Г., ЕГН-*****, със съдебен адрес гр.*****, чрез адв.Д.Б. да заплати на „Банка ДСК“ АД, ЕИК-121830616, със седалище и адрес на управление: гр.София, ул. „Московска“ № 19 сумата от 200(двеста)лв. юристконсултско възнаграждение в производството пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____